

„Én sem kárhoztatlak...”

Lectio: Jn 8,1-11

Textus: Jn 8,10-11

Énekek: 154; 446,1-3; 446,4-5; 299,1-4; 90.

Kedves Testvéreim, azt hallottuk a bibliaolvasás során, hogy az Úr Jézus Krisztus az Olajfák hegyéről jó reggel már a templomba ment. Nem csak egy helyen olvassuk azt a Bibliában, hogy Jézus a templomba megy, vagy a zsinagógába, vagy félrevonul imádkozni. Ő is fontosnak tartotta azt, hogy az Atyjával közösségben legyen. Mennyivel fontosabb ez akkor nekünk, aki földi emberek vagyunk és sok gonddal, bajjal küszködünk életünk folyamán! Szükségünk van arra, hogy a problémáinkat megbeszéljük édes Atyánkkal. Szükségünk van arra, hogy Őt dicsőítsük, hiszen Ő gondvisel bennünket és Jézus Krisztus által Ő vált meg. Szent Lelke által pedig erősít minket, hogy az Úr Jézus útján járjunk. Szükségünk van nekünk arra, hogy imádkozzunk édes Atyánkhoz, hogy megbeszéljük Vele mindazon botlásainkat, amelyeket tudatosan, vagy öntudatlanul elkövetünk, vagyis hogy bűneinket letegyük, megbánjuk és Jézus Krisztusért kegyelmet találjunk. Jézusban semmi bűn nem találtatott, mégis ott van a templomban, hogy az istentiszteleten részt vegyen. Milyen jó nekünk is itt lenni és tudni azt, hogy minden egyes istentiszteleten itt van az Úr Jézus is velünk. Hiszen Ő maga mondotta, hogy ahol ketten, vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. Énekünk is van erről: Itt van Isten köztünk, jertek Őt imádni... Ahol az istentiszteleti közösségben az emberek együtt vannak, együtt figyelnek az Igére és együtt imádkozva Istent magasztalják, ott Isten lakozást vesz Igéje által és Jézus Krisztus által megmutatja, hogy van szava az emberhez. Szól a közösséghez és személy szerint is hozzád, mint ahogy a mostani Igében is.

Jézushoz hoznak egy asszonyt a farizeusok és az írástudók. Ezt az asszonyt házasságtörésen kapták. Alig múlik el a lombsátoros ünnep, amikor a jókedv és a vidámság a tetőfokára hág. Az emberek vidámak és

boldogok. Szinte megittasulnak az örömtől. És ilyenkor a templomőrség feszülten figyel. Találnak is egy asszonyt, akit házasságtörésen kapnak. Abban az időben az volt a törvény, hogy az illet meg kellett kövezni. Már 3 Móz 20,10-ben ezt olvassuk: **„Ha valaki más ember feleségével paráználkodik, mivelhogy az ő felebarátjának a feleségével paráználkodik: halállal lakolják a parázna férfi és a parázna nő.”**

Milyen érdekes, itt a mi mostani napi Igénkben a férfiről szó sincs. A farizeusok és írástudók csak a parázna nőt hozzák Jézus elé. No, de erről majd később fogunk elmélkedni... Inkább most arra figyeljünk, hogy az ilyeneket meg kellett ölni: vagy megkövezték, vagy meg is lehetett fojtani, vagy le is lehetett szúrni a paráználkodókat. És amint erről hallunk, hogy abban az időben megkövezték a paráználkodókat, - gondoljunk csak magunkra, hogy hogyan dobáljuk mi is egymásra a követ. Ne csak a testi paráznaságra gondoljunk, amelyik hűtlenséget jelent a házastárssal szemben. Gondolnunk kell a lelki paráznaságra is, amelyik hűtlenséget jelent az Istennel szemben. Hányszor elfordulunk Istentől és más bálványistenekkel paráználkodunk. Akár gondolatban, akár valóságosan is. Magunk készítünk magunknak bálványisteneket és azokat imádjuk. Sokszor ember formájában. Hányan mondják: Imádom az unokámat! Hát nem az Istent kell imádni?! Hányan mondják: Imádom a finom étkeket, süteményeket! Hát nem az Istent kell imádni, úgy mint Atya, Fiú és Szent Lélek?! Egyedül Őt kell imádni, senki mást! És Testvéreim, ez a világ tele van bálványimádókkal és megragadjuk a követet és egymásra dobjuk. Padig, ha őszintén megvizsgáljuk az életünket, akkor nem tehetünk mást, mint, hogy feldobjuk a követ és magunk állunk alá.

A hűtlenkedőt meg is lehetett fojtani. Hát nem így fojtogatjuk egymást?! No, nem kézzel, hanem a viselkedésünkkel. A szeretetlenségünkkel megfojtjuk a másokban mindazt, ami szép és jó.

Vagy leszúrjuk egymást olyan mérges szavakkal, amelyek gyötrelmessé teszik a másik ember életét? Drága Testvéreim, drága hitvesek, gondoljunk ezekre a dolgokra. Hogyan élünk egymással?! Ne egymás mellett élünk, hanem egymással a szeretet melegségében és ne dobjuk egymásra a követet sem a házasságunkban, se a gyülekezeti

életünkben: a szomszédra, a barátira, a másik emberre. Ne fojtsuk meg a másik emberben a szeretetet, a békességet, hiszen nem erre hívtunk, hogy egymást álnok módon leszúrjuk szavainkkal, viselkedésünkkel, pletykálkodásainkkal. Isten arra hívott el bennünket, hogy Őt magasztaljuk.

A mieinket is erre neveljük: a kicsinyeket, de a nagyokat is. A hitves a hitvest, a szülő a gyermeket! Az Isten dicsőségére élünk és Neki szolgálunk és embertársaink javára. Sokszor úgy viselkedünk, mint az írástudók és farizeusok: Visszük az Úr elé valamelyik bűnös testvérünket, mert úgy látjuk, hogy ő követte el a bűnt.

A farizeusok és az írástudók viszik az asszonyt. Mit fog mondani Jézus? Várják, hogy mit fog cselekedni Jézus. Hányszor gondolod: Vajon mit mond erre az Isten? Hát mit mondhatna, Testvéreim?! Ha azt mondja, hogy meg kell kövezni, akkor elállnak Jézus mellől azok az elesettek, azok a szegények, akiken annyiszor segített. Csalódnak benne és elhagyják. Ha pedig azt mondja, hogy hagyjátok szegényt,... most az egyszer bocsássunk meg neki, akkor azt felróják neki, hogy a Mózes törvényét semmibe veszi. Ott az áll, hogy a paráználkodókat meg kell kövezni.

És mit tesz Jézus? Mit cselekszik? Nem mond semmit, csak lehajtja a fejét és a porba ír. Lehet, hogy elkeseredett. Én legalább is elszomorodtam volna. Megszólalhatott volna Jézus: Én azért jöttem, hogy megváltsalak benneteket s ti egymásban keresitek a hibát?! Azért jöttem, hogy jó útra vezéreljelek benneteket s ti egymásra dobáljátok a köveket?! Ember, mit teszel?! Jézus lehajtja a fejét és a porba ír. Vajon, mit ír? Van egy ősi arám nyelvű szöveg, amelyik így hangzik: *„Fölírta a földre a bűneiket és ők meglátták bűneiket a földön.”* A farizeusok nem szólnak semmit. Aztán Jézus még egyszer ír a porba. Időt ad nekik, hogy megbánják bűneiket. Időt ad nekik, mint neked is és nekem is!

A farizeusok és írástudók elgondolkozhatnak életük felől. Ismerik a törvényt, de a másik fejére olvassák azt.

Hányszor jövünk mi is így a templomba? Tudom én! Ismerem én az Igét! De éled is?! Gyakorlod is?! Aszerint rendezed az életedet?!

Vajon, amikor itt vagyunk Isten hajlékában, gondolunk-e arra, hogy egymást úgy szoktuk használni, mint a sakkfigurát: ide-oda tologatjuk egymást, kényünk-kedvünk szerint. Hány nőtestvérnek keserű az élete, mert a férje éppen ezt tesz. A férje ráerőszakolja az akaratát. Ugyanis, ha nem az Isten Igéje szerint élnek a hitvesek, akkor csak ezt tudják tenni. És hány férfi keseredik meg, látva a felesége viselkedését, életét. Testvéreim, Jézus időt ad nekünk ma. Letekint, immár a mennyből. Reám először, aztán reád. Mindnyájunkra. És valahogy így szól hozzánk: Ne ítéljünk elhamarkodottan. Mert látod, ebből a történetből éppen ezt tanulhatjuk meg, hogy milyen együtt érző ez az Úr Jézus Krisztus. Nem fogja kérdőre a bűnöst. A farizeusokat és az írástudókat sem kérdezi: Miért csak a nőt hoztátok ide. Mi el kezdünk filozofálgatni és csűrjük-csavarjuk a dolgokat: ide hoztuk, mert ő a hibás. És te hol maradsz? A férfit nem hozzák. Pedig a Biblia a férfit említi először, hogy meg kell kövezni és csak azután az asszonyt. Testvérem, egy hibás soha sincs, mindig kettőn áll a vásár. De Jézus mégis megértő. Megért bennünket, amikor bűneinkben vergődünk s közben másokra mutogatunk, másokra dobáljuk a követ. Ő áldott, együtt érző szívével hajol most föled, hozzád és átölel téged, hogy kegyelmet találj, hogy majd kint a világban is te is ezt gyakorold. Mert erre tanít ez az Ige. Egy orvos mondotta, hogy gyógyítani némelykor tud az ember. Fájdalmat enyhíteni már annál inkább. De megérteni, szeretni, meghallgatni végighallgatni és vigasztalni a beteget, ezt tudnánk a legjobban. A lelki gyógyulás nagyon fontos. E nélkül nincs testi gyógyulás sem. És Jézus ezt nagyon jól tudja! És Jézus erre akarja megtanítani a farizeusokat és az írástudókat. Ezért mondja ki végül, amikor időt ad nekik és mégsem ismerik el bűnüket: **Aki közületek nem bűnös, az dobja rá az első követ.**

Ezt most neked és nekem mondja. Ne tartsd hát rosszabbnak, hibásabbnak, bűnösebbnek a másik embert. Halld Jézus szavát: **Aki közületek nem bűnös...**

És eloldalog a farizeusi és írástudói társaság. Megy ki-ki a maga útján. Olyan jó lenne, ha azt hallanánk, hogy hozzák a férfit is, hogy ő is Jézussal lehessen közösségben. Hogy ő is hallja meg: **Eredj el és többé**

ne vétkezzél! Mert az asszony ezt hallja meg Jézustól: **Senki sem kárhoztatott téged?...Én sem kárhoztatlak téged.**

Ezt mondja most nekünk is az Úr Jézus. Olyan jó lenne, hogy ha most hazamennénk és a következő alkalommal hoznánk egy másik testvért, hogy ő is hallja meg, hogy számára is van bűnbocsánat. Hogy számára is van egy másik élet, egy sokkal teljesebb élet! Jézus Krisztussal. Amikor az ember együtt élve Jézus Krisztussal, megtapasztalja, hogy mennyi öröm és boldogság van. Hogy újból hallhatja: **Többé ne vétkezzél!** Nem kárhoztatlak, de hagyd el bűneidet!

És még ettől is tovább megyek: Olyan jó lenne, ha azt olvashatnánk, hogy ezek az írástudók és farizeusok megtértek. De ezt nem jegyzi fel a Biblia, sőt a legtöbb helyen azt olvassuk a Bibliából, hogy tovább akadékoskodtak és háborogtak az Úr Jézus Krisztus ellen, míg keresztre nem juttatják.

Nehogy mi legyünk ezek! Akik annyira halmozzuk és szaporítjuk a vétkeinket, míg egyszer csak Jézus nélkül maradunk. De Ő már régen imádkozott: **Atyám, ne tulajdonítsd be nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.** Ezt viszont hallanod kell mindig és meg kell bánni bűneidet! És le kell tenni! És többé nem vétkezni! És Jézus Krisztussal vándorolni a menny felé. Mert oda vágysz, ugye? Hogy is találkozhatnánk előre ment szereteteinkkel, kik az Úrban haltak meg, ha mi itt a földön nem Jézust választjuk?! Ha itt e földön nem Jézussal vándorolunk?! Ha itt a földön nem tudunk megbocsátani és nem tudjuk a szeretetet és a békességet munkálni?! Testvéreim, legyen ez a mai Ige mintegy útmutatás, hogy mi is ilyen együtt érző, másoknak megbocsátó emberek legyünk, hogy egyre többen megtapasztalják, mit jelent bűnbocsánatot nyerni és adni.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.02.01.

Csomay Árpád.